

Nu mă-nțelegi

Mihai Eminescu

În ochii mei acuma nimic nu are preț
Ca taina ce ascunde a tale frumuseți.
Căci pentru care altă minune decât tine
Mi-aș risipi o viață de cugetări senine
Pe basme și nimicuri, cuvinte cumpănind,
În vorbe pieritoare ca-n lanț să te cuprind,
Și în senin de stele durerile să-mi ferec
Până nu s-o stinge umbra iar dulce-n întunerec?

Și azi când a mea minte, a farmecului roabă,
Din orișice durere îți face o podoabă,
Și când răsari înaintea-mi ca marmura de clară
Iar ochii tăi cei mândri scânteie în afară,
Încât de-ale lor raze nu pot pătrunde încă
Ce-adânc trecut de gânduri e-n noaptea lor adâncă;
Azi - când a mea iubire e-atâta de curată,
Ca aura de care tu ești împresurată,
Ca setea ursitoare ce-o au dupăolaltă
Lumina de-ntunerec și marmura de daltă,

Când sufletu-mi atârână plutind în ochii mei
De un cutremur tainic al tinerei femei
Și viețile-amânduror se-amestecă în întreg,
Când înțeleș de tine, eu însumi mă-nțeleg.

Să treacă înflorirea de-un vânt al recii ierne,
Să-nceți a fi icoana iubirii cei eterne,
Cu marmura cea albă să nu te mai asemeni,
Să fii ca toată lumea - frumoasă între oameni,
Să-ncete acea simțire ce te-au făcut o zeie,
Să fii - încântătoare - dar numai o femeie,
Ș-atunci să-mi zici: - Privirea ce-atât ai adorat-o
E încă tot senină, fermecătoare... Iat-o!?

E încă tot! Avea-vei în ochii-mi acel preț
Ce azi ți-l dă sfiala pierdutei mele vieți?
Voi fi supus duioasei, nemaisimțitei munci,
C-o oaste de imagini să te iubesc ș-atunci?

Au nu știi tu ce suntem? Copii nimicniciei,
Nefericiri zvârlite în brazdele veciei,
Ca repedea rotire a undelor albastre
Gândirea noastră spuma zădărnicii noastre,

Iar visuri și iluzii, pe marginea uitării,
Trec și se pierd în zare ca paserile mării.
Și ce rămâne-n urmă în noi decât obscura
Și oarba suferință ce bântuie natura?

Și azi când am puterea ce-o are numai Domnul,
Din haosul uitării s-alung pe-o clipă somnul,
Pe schela lumii noastre urâte și-ntr-un chip,
Cu vorbe-mpestrițate, zidite din nisip,
Eu să zăresc o alta - un rai, o primăvară,
Și-n codri plini de umbră lucire de izvoare -
Azi, când ești prea mult înger și prea puțin femeie
Frumoasă cum nici Venus nu a putut să steie,
În loc de-a fi un soare al astei lumi întregi,
Tu îmi ucizi gândirea, căci nu mă înțelegi.